

IGAZ ÉS VALÓSÁGOS KERESZTYÉN PO.
GÁNYNAK ISTENI KEZEKKEL LE - RAJ-
ZOLT E L E V E N

K E P E,

N É H A I M É L T O S Á G O S

N A G Y K L O P O T I V A I

POGÁNY ÁDÁM

Ú R,

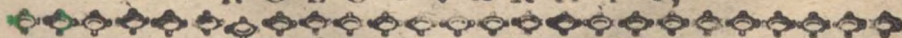
AZ ERDÉLYI NAGY FEJEDELEMSÉGBEN

NAGY ÉRDEMŰ

PROVINTZIALIS DISTRICTUALIS

COMMISSARIUS UR.

K O L O ' S V Á R A T T,

Nyomt. a' Reform. Kolleg. Betüivel, 1775. Ezérend.

07272

Haáz Rezső Múzeum Tudományos Könyvtára

HAZ IS VAGYOK? TITKOS
KÖNYV
SÓFT ELLAVN

K E P E

MEHAI MEETOSAGOS
MAGYAR KÖNYV

HAZ IS VAGYOK? TITKOS

U P

HAZ IS VAGYOK? TITKOS

HAZ IS VAGYOK? TITKOS

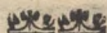
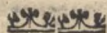
HAZ IS VAGYOK? TITKOS

HAZ IS VAGYOK? TITKOS

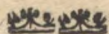
HAZ IS VAGYOK? TITKOS
KÖNYV
SÓFT ELLAVN

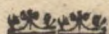
ről jobb vagy semmit nem szólani; vagy pedig Nagy Tekintetű Erdeméhez, és Fényes Méltóságához illendő festékekkel, arany betűkre, és gyémánt kö táblákra méltó Képét, nem Apellestől a' Képirok Fejedelmétől; nem is Lisipustól a' Kép-metzők Tzéh Mesterétől, hanem az Egek' ISTENétől, a' maga Szentség s Képét leg febben 's elevenebben ki-képelni tudó leg-fővebb Képfestő és metző Mestertől tanúlt rajzolásokkal ki-ábrázolni. A' ki, ha a' mi Szomorúságunkat nem akarta volna, jobb lett volna soha nem születni; Ha pedig a' közönséges Társaságnak ő benne és ő általa képen virágzó Elő-meneteletét tovább-is látni kívánta volna, soha meg nem halni. Nagya tette vala ötet mind a' Szerentsének nem mostoha, hanem ő hozzá mindenkor édes Anyai szeretetét mutató nagysága, mind Nagy emlékeztető régi tős gyökeres Eleinek jelesen viselt, és élő Krónikákba be-íratott Dolgainak ma-is, és Világ el-végeződéséig-is fenn álló örök emlékezte. De mintha régi Nemzetének Ditsösséges voltával meg nem elégedett volna, alatsom Dolognak tartotta, Eleinek Virtussáiból font borostyán Koforúkkal fejét ékesíteni;

hanem Pégasusi Éárnyakkal nagy Virtusú Atyjától emelt Ditsőség Halmának Határán túl repülvén, a' Tisztességre és valóságos Ditséretre méltó Virtusoknak tellyes mértékét magában kerejte, és a' Szerentsének 's Elei' Virtusainak nagyságát Nemes Elméjével, és Világ előtt esméretes Erdemével sok mért földekkel feljül multa, úgy hogy a' Terméket rendes folyásának jádazi, és Kedves meg-változtatásával, nem annyira Ő a' maga Eleitől, mint az Ő Elei TÖLE láttattak Hirt, Nevet, és Ditsőséget költsonözni, kétségben hozván, és az el ítéltetésre, nem Párisi, nem is Palémoni, hanem Minósi törvényes Székre botsátván megsejtését ama' régi Sfinksnek: Mellyik a' Palmásabb Ditséret, és magassabb pontra emelkedett Ditsőség: Az é, mellyet a' Fiak az Atyáktól; vagy pedig a' mellyet az Atyák véfnek a' Fiaktól? A' Ki minekelötte a' Virtusoknak Templomából a' Ditsőségnek Kapitolumjába a' Tisztességnak Szüz és mindenkor züldellő Borostyán Koronájával fel-koronáztatván bé-kísértetnék, nem illetlen, sőt nagyon fűkséges, és el-múlhatatlan köteleességben álló Dolog léfzen e' Virtuofus Herosnak Ditsőséges Emlékezetü Eleinek Káptalanjába bé-menni, és abban mind a' Mársal, mind az Ársal; mind Ságummal, mind Togával Difes és Ékes Nestoroknak, 's Heftoroknak nem olvadozó viafba; hanem állandó atzél, réz és márvány Tzímerekbe bé-metzett Képjeit el-femlélni, és mindenekkel femléltetni. Az hiteles vén Régiségnek ki-tetző nyomain vífka menvén, nem kell meg állapodnunk a' Mohátsi vefedelemnek vérengező Theátrumán, melly ugyan Magyar Nemzetiünknek vitézi Nevét nagyon meg-homályosító, és tsak nem örökös Ecclipsisbe borító ferentsétlen próba Helyje vala, mindazáltal már ebben az harmadik Sekulummal magát az újabb Krónikai Táblákból ki vett Idök' Szakafkfában a' POGÁNY 'SIGMONDnak Neve esméretes vala az akkori ferentsétlen Második LAZOS Király Táborában, és Neve a' Fő-Fő Vitézeknek Laiftrumába irattatott, és a' Magyaroknak jelesen vífelt Dolgaikról írt Krónika Könyvben örök emlékezetre megtar-

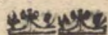
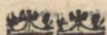

tartattatott; hanem ennél sokkal feljebb kell a' fel-vett, és most-
is elevenen meg-tetző nyomokat vinnünk, és a' POGÁNY Nevet
a' Varnói veszedelemben-is esmértefsé kell tenniünk, sőt annál-
is feljebb kell emelniünk, és a' Szent LÁSZLO Király idejé-
re vinniünk, holott a' POGÁNY Nevet egy kevésse el-kell fe-
lejteniünk, avagy tsak félre kell tenniünk, mivel akkor még nem
neveztetett a' POGÁNY Név, 's a' mint neveztetett-is, nem
az Atyai Familiás Származásokra, hanem a' Szent Kereftség
Vizéből való el-neveztetésre mutató 's útastó Tulajdon és Sze-
mélyes Név vala. A' kétségeskedésnek kotzkáján kívül tétet-
tetett Dolog lévén, a' meg-Ditsert Ditsőséges emlékezetű Szem
LÁSZLO Királynak Prágából költ függös Petsétű Királyi A-
jándék Levele, mellyben e' mostan fépen virágzó Uri POGÁNY
Familiának Prédikátumával el-hírefedett Nagy KLOPOTIVÁt
köti és adja a' BAKOTS és LITTOVAI nevezetű Familiáknak.
Ezen Nagy CLOPOTIVAI meg-nevezett Két Familiának egyik
Törsükjéből, úgy-mint a' BAKOTSból, származott oftán a' PO-
GÁN, a' POGÁNtól a' Második BAKOTS, lévén mind a' Ket-
tő a' Kereftségből lett el-nevezés, 's az után ezek a' Kereft
Nevek (a' mint a' Magyaroknál az ilyen el nevezés közönsé-
ges, és ma-is szokásban vagyon:) lettenek Atyai Familiás Ve-
zeték Nevekké, és így terjedett-el, 's maradt fenn a' PO-
GÁN Nevezet le a' mi időkig, vagy annak a' KLOPOTIVÁN
leg-elébb fületett Első POGÁNNak emlékezetire, vagy ki-tzíme-
rezésére annak, hogy ez idő tájban e' vég Helyjet nem Ke-
reftyének, hanem Pogányok lakták és birták. Ugyan e' lehet
oka annak-is, hogy a' LÁSZLO Király Ajándék Levelében ki-
nevezett BAKOTS és LITTOVAI Familiáknak Nemes Magyar
Országból (holott a' POGÁNY Familia Békésről neveztetik:)
Erdélybe való be származások után, azok a' régi törsükös Ne-
vek, az új Nevezetek által el felejtődvén, vagy fokatlanság-
ban menvén, kellett a' BAKOTSból eredett, és sok Sekulu-
mokon POGÁNY Néven szakadatlanul le folyó POGÁNY rami-

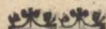
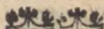

lianak a' POGÁNY Névre Nova Donációt kérni és nyerni az
akkori Uralkodó Erdélyi Fejedelemtől BÁTHORI 'SIGMOND-
tól, Vitézségét jelentő tziemerül vévén régen két Oroslánból
álló Nemzetséges Tzimere mellé egy Kardos Karjat. De mit föl-
lok többet? Mert nem volna elég az idő hozzája, ha külön-
külön akarnék állani a' POGÁNY Familiának Tzedrusairól,
és Isópjairól. Meg-érdemlené bizony ama' Törvényes Magyar
Likurgus, a' POGÁNY Familiának Apollói Orakulumja, és an-
nak Egét emelgető, és a' le-fakadás ellen tartó Vállas Átlássa,
a' POGÁNY JÁNOS, sok fényes Tíftségekkel meg-tífteltetett
Koronás Herös, és a' Parnassus Szűz Hegyén Laureatus Poéta,
a' mellette Abisai és Asaél módjára álló ANDRÁSSal és Mä-
fokkal, hogy Neveket e' fekete és Gyáfos Albumba-is, fejér
gyöngy fémekkel irjam, de mefke esném késedelmet nem fen-
vedő el-irányzott tzelomtól. Midön azért arra a' tágas mező-
re való ki-erelkedésre nintsen ideje az igen keskeny lineák köz-
zé forittatott fetségnek, Pégasusi magassabban repülő fárnyak-
ra, és Homerusi Pennákra bizzván a' több POGÁNY Akbillesek-
nek és Ulysséseknek viselt Dolgait a' POGÁNY ÁDÁMnak Li-
neájára vezető Áriádné fonalára kell egyenesen halgatnom, és no-
ha leg-kissebbet tartani attól nem irtózom, hogy, ha ÁDÁMnak
Genealógiai Tábláján igen mefke mennék-is fel, né talám olly-
tsekély Eredetre akadnék, hogy e' mostani leg-fébb, és illato-
sabb virágjában lévő Méltóságos Uri Familia el-fégyenlené azon
Magát, de kedvem 's akaratom ellen-is meg-kell állapodnom
most az Első POGÁNY GYÖRGYben, ÁDÁMnak Nagy Atyja
Nagy Atyjának Atyjában, 's onnan kell le-erelkednem az
Első POGÁNY GYÖRGYnek Fiára a' MATYÁSra, a' ki ága-
zék ANDRÁSra és a' Második GYÖRGYre az Első, és mostan
az első fületteknek gyülekezetében örvendező, POGÁNY MÄ-
TÉnek Atyjára, és a' POGÁNY Familiának öröme és Ekes-
ségére fépen illatozó, Atyjának Nevét viselő, Virtussait pedig

nem

nem csak követő, hanem mint jól született, 's annál-is inkább jól nevelt, és neveltetését kép Virtusokkal, jeles Tudományokkal, és Világot látott, 's esmért különös Experientiákkal Magát a' Köz Fóra mindeneknek reménysége szerint jól el-képzett Második POGÁNY MÁTÉnak Nagy Atyjára. A' mindjárt emeltett MÁTYÁSnak első Ágazása lévén az Első ANDRÁS, a' Férfiúi Nevezetről vett ANDRÁSI Nevének akarván mindenben meg-felelni, kezdé a' POGÁNY Familiának Egeit izmosabb Atlási Vállakkal emelgetni, és a' Déli Kulminázióra fettetni. Kinek mind a' párnás Himen, mind az édes Atyai fívet viselő jobb szerentse utat nyitja, és repülő szárnyakat képezte a' Ditsőség magassáiban emelkedett Halmára naponként való fel-emelkedésre; mert Háza porából és hamvából ki-kelevén, és Nemes Zaránd Vármegyében el nem titkolható Virtussai által magát a' Király és Ország Fő-Fő Rendei előtt esmértelessé tévén, a' Zaránd Vármegyei Vitéz Ispányságnak Kormányja örökösön kezére bízattaték, 's annak igazgatásáról bőlts Kormányozó kezeit le sem vévé, míg-nem azon Tiftestséggel maga Nevét viselő, és Atyját nyomban követő Első Szülött Fia meg nem tiftelteték. Nem mehetett által ez a' Togás Tiftestség ennek Fiára az Harmadik ANDRÁSra, Ki az Házi Gazdaságnak leg-tendesebb és boldogabb Állapotját válaftván, és annak nyugalomával meg-elégedvén, sokáig Szüz nőtelen, azután Páros, de Magtalan életet fedhetetlenül élvén, és abban fentül el-töltött életét boldogul el-végezvén, Magaután Magától való testi Örökös nem hagyta. A' velle Testvér JOSEF pedig nem a' törvényes Thémisnek, hanem a' sisakos Mársnak fentelt Vitéze lévén együtt az ISTVÁNNal, ISTVÁN Kapitányi Sólájával és Életével való meg-elégedése után, mint ANDRÁS örökös nélkül el-aluvék. JOSEFnek pedig a' Mársal társalkodó Venus le-ölvén Vitézi oldaláról a' Kardot, a' Páros Világba által vivé, és a' POGÁNY Familiának Benne ugyan meg-bólt, de képen és kámoson ki-terjedett, és kedvesen illatozó Plántáiban, annak az Idők végéig való

való fenn állására nem kétséges reménységet nyújtja. Sokkal szerentsébb és boldogabb Tsillagzat alatt született vala az Első ANDRÁSnak mind Nével, mind valósággal JOSEF Nevezetű Fia, Kiben, mint a' Jákób Atyánk Josefiében, az halhatatlan ISTENnek Lelke lakik vala, nem csak Igaz Fia, hanem Igaz és valóságos Attyja Hazájának, Igaz Híve Királyjának, Díke, Koronája Familiájának, Ékeisége és Erőssége az ISTEN Házának, Ki a' Második ANDRÁS után Nével ugyan Vitzé, de valósággal Fő Ispánja vala mind holtig Zarándának, arra lévén mind született, mind pedig a' Termékettől és a' Kegyelemtől kétfittetett, hogy nem magának, hanem használna a' Közöséges Társaságnak. El-aluvék ez a' világló Szövétnek Szébennek Királyi Városában, nagy szomorúságára az Ország Fő Rendeinek, és Mindeneknek. Ez a' POGÁNY JOSEF, Ennek Fia ÁDÁM mostani Szomorúságunk' méltó Oka, LÁSZLO, ELEK, és FERENTZ, Kik közzül Mindenikről úgy szólhatunk: A' LÁSZLO nintsen, az ELEK-is nintsen, a' FERENTZ-is nintsen, mostan pedig az ÁDÁM-is el vitetik. Ezek nem csak Hízi és különös, hanem közöséges, Nemzetséges és Országos sirásnak és gyászoknak okai és ki-tett tárgyai. LÁSZLOT kesergik keservesen a' Szűz Nímfik ELEK-et az ÁDÁM, 'SIGMOND és JOSEF, FERENTZ-et a' POGÁNY MÁRIA, és Anyai kebelében Adónis módjára, jádzó Galatzi, Kedves Buda JÁNOSA, ugyan JÁNOS Nevet viselő édes Attyjának Gyönyörűsége. Mirmidumnak és Dolopsnak, vagy a' kegyetlen Ulyssesnek könnyörületlen fővü Katonájának kell annak lenni, a' ki ÁDÁMunknak halálán csak egy tsepp könyvet-is siró femeiből ne ejtene, az Hazának és Isten Hazának illy' nagy romlásán ne keseregne, a' Szomorú Özvegynék a' Kegyes NÁDUDVARI KRISTINÁnak, és a' Gyávas Árvának a' POGÁNY 'SIGMONDnak és FRANTZISKÁnak nyígásán és kesergésén főve még ne esnék. De a' midőn itt sem a' könyvező femeknek vizeket árasztó záporai, sem a' lebegő nyelveknek feleket nevelő sobajtásai nem

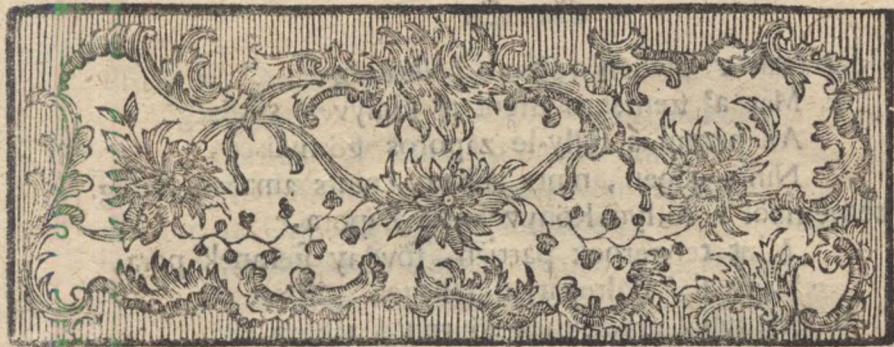
buz-

használhatnak, 's ÁDÁMUNKnak új életet nem adhatnak, már
nem annyira bölög Halottunkat, mint az ő Halálában bölög-
talanságra maradtott Jorsunkat siratjuk, és a' Sirókkal fémünk,
és elménk előtt forgatván az 1719-dik Eftendőbéli Sz. András
Havának ÁDÁMunk Születésével meg - tiszteltetett és meg ör-
vendeztetett 25 dik Napját, melly Komorú és fekete fénnel
írattotott Hajnala rekefté-bé Büjt-elő Havának 26-dik napjá-
nak e' sok és nagy Halálokkal ifonyító 1775-dik Eftendőben
ÁDÁMunk Komorú Halálában Déva Városában, meg-esik lel-
küink, el olvad szívünk, és a' nád-méz-is keserűnek, 's az Am-
brofia is tetzik Akonitum fünek, így az egy tsepp mézhez ezer
tsepp méreg elegyedék, és a' születési öröm Pohár keserű üröm-
mel elegyített mérges és halálos italón végeződék. Minekután-
na a' NADUDVARI KRISTINÁval egy Hólnap bijján 27.
Eftendőket Angyalí és Paraditsomi gyönyörűségek között fentül
el-töltött, és minekutánna Felséges Királyához, 's édes Hazájá-
bóhoz való állhatatos Hívségét, az Hadakozásnak véres Theátru-
mán három, a' Nemes Zaránd Vármegyei V. Ispánságban tiz,
az Erdélyi Nagy Fejedelemségbéli Provintzialis Districtualis
Commiffariusságban 26. Eftendők le-folyása alatt tsalhatatlanul
meg-bizonyította, és minekutánna a' közönséges külső és belső
terheknek viselése alatt el-bágyadván, mint a' Világával má-
soknak használó gyertya tsendesen el-alutt, minden félelmet és
irtózást meg-győző bátor fível, mind végig ép elmével, láve-
zítő Urát fakadatlanul obajtó erős bittel, Kegyes elmélkedések,
és az egekig fel-ható égő és buzgó Imádságok között el-bádja-
dott fejét Meg-Váltó édes Urának ölébe az örök nyugalomra
le-bajtván, maga háló és haló Dévai Házában és Ágyában
a' feljebb említett Eftendőben, Hólnapban, és napban. Ki-
nek miaön mostan a' Dévai Reformátum Templomnak Deposito-
riumjában nyugodó áldott Testének pora a' Temetési tisztesség-
re ki-rendeltetett 9-dik napján a' következő Sz. Jakab

Havának, a' maga Nemzetséges Tamásteleki Mausoleumjába,
avagy inkább Nemzetének nevérol neveztetni meg - érdemlett
POGÁNYIUMjába a' Temetési Tisztességre által költöztetik ta-
gadhatatlan és el-múlhatatlan kötelességének esmérte. a' Tis-
ség tévő komorú Sereg között meg - jelenni, és e' tsekély Ma-
gyar Eneisével Kegyes Mézténássát meg - tisztelni ISTVÁN
Nevet viselő HERFPEI és nem Mantuai Máró, 's Jó Pátro-
nussának az Al Pestesi Ekklesiában Papja, és az V.
Hunyadról nevezett Traktusnak Esperestje.

R vala, meg-botlék pennámnak az órra,
Hibáz, 's tántorodik hol jobbra, hol balra,
Iporkodik kezem, 's nem viheti forra,
Nem fog, tsak hijában nyomja papirosra.

Nézem, de nem lelem fortélyos hibáját,
Írásra miért nem botsátja tentáját,
Hétzer, és többör-is ujitom próbáját,
Meg-tartja, kezdette a' miként vízfáját.

El-töröm, le-vetem földre keservemben,
Mást vézek helyette, hogy irjak kezemben,
Hibáll az-is, 's késlel el kezdett Versemben,
Majd meg hafad szívem fel-forrott mérgemben.

Harmadik vala az, mellyhez többet biztam,
És mellyel nem régen sok Verseket irtam,
Parnassus Hegyében a' Mu'sákkal vittam,
'S Vitéz Bajnokokat tsatára ki-hivtam.

Arany vólt, ónná vált most ennek is éle,
Mint vala az első, lett ez-is a'féle,
Az esék én rajtam, mit elmém nem véle,
Bánatomnak nintsen sem hozza sem féle.

Eddig csak a' fivben volt a' keferőség,
 Már a' zemekre ment a' könyves sürőség,
 Az ortzán-is fölyy-le záporos törnység,
 Nints ebben, nints abban, nints amaban hüség.
 Szememből le-fölyyó Könyveknek Zápora,
 Mint tengernek partján, fővény zemnek pora,
 Vagy ég' börtözarján fellegek' sátora,
 Mellyből árvizeknek jó rontó tábora.
 Elmémnek elébbi vig tsendeségében,
 A' mit irtam vala Verseim rendében,
 Áztalomra omló sebes ár-vizében,
 El-mossa, 's meriti könyves özönében.
 Nints ki olvashatla betűim zenýeid,
 Mint jövendő-mondó Sybilla Verseit,
 Eolus bötstávm azokra fzeleit,
 És egyben Zavarván fázaz leveleit.
 Tsudálatos fatum! e' rajtam nem esett,
 Miolta Mu'sákkal Mu'sám esinékedett,
 És Szüz Kozorukkal fejem ékefedett,
 A' mellynek gyanitom oka e' lehetett.
 Jádzi, 's vig Versekről elmélkedem vala,
 A' midön a' penna kezemben el-hala,
 Vélvén, hogy a' föld is egészen bé-fala,
 Mosolyog Apolló, hogy fzerentse tsala.
 'S mond: a' Komédiát hadjad más időre,
 A' midön vitorlád fordul jobb fzellőre,
 Most Trágyédiát végy az helyett képzőre,
 Testemnek borzada ezen minden főre.
 Azonban a' fíró Préfikák érkeznek,
 A' kiknek zemeik könyvekben eveznek,
 Az ÁDÁM POGÁNYról fűrűn emlékeznek,
 Nagy Klópotiváról, a' kit-is neveznek.

Sikólt

Sikólt az Ekó-is, olly' tsevegésekkel,
 Halottat siratni szoktak a' mellyekkel,
 Borulnak a' falak kormosult fínekkel,
 ÁDÁMunk halálát jelentvén ezekkel.

Ez hir az Országot záporán el-telé,
 Könyveknek Zápora omlék mindenfelé,
 'S a' mint én-is köztök kelék hátra 's elé,
 Elméem a' írásnak ilyen rendét lelé:

Ez Urát siratja sürü könyv-hullással,
 Elnéje miatta van nagy bodulással,
 Didó ha lehetett ilyen jajgatással,
 Nem vélte el-válása esvén Énéással.

A'vagy Pénelópé volt illy' keservében,
 Kedves Ulyseffe tölle el-mentében,
 Reménye nem lévén vízfűz jövésében,
 Illy' gondolat tűnván kesergő hívében:

Nem reméltem volna a' bődög időben,
 Hogy borulna fenyeim ilyen rut felhőben,
 Nem tudja azt senki, mit ér jövendőben,
 Ki vélte, merüljek én-is e' fertőben?

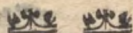
Más Attyát kesergí, 's mondja: Hová légyek,
 Edes Atyám! nálad nélkül, vagy mit tégyek?
 Okos, bölts tanátsot valjon kitől végyek?
 Jaj! jaj! és hármás jaj! valamerre mégyek.

O szerentsétlen Nap! szerentsétlen óra!
 Mint változék Nyárom Téli fagyos hóra,
 Szívemre melly mérges lövéseket szóra,
 ISTENem fordítsad e' nagy gonoszt jóra.

Van ki Attyafia halálát jajgatja,
 Nehéz, hogy országát most-is nem láthatja,
 Nád méznél édesebb szavát nem hallhatja,
 'S ezzel elméjének ködét nem omlatja.

Siratja a' Dávid kedves Jónatánját,
 Siratja Jónatán el-hagyott Dávidját,
 Hol van? Pirithoas Kérdi Théséuflát,
 Keresi Théséus hiv. Piritoufsát.
 Mondván, kivel közlöm már Barátságomat?
 Kinek kebelébe öntöm panaszomat?
 És kinek fivébe rejtem-el titkomat?
 Valyon hol lelem-fel illy jó Barátomat?
 Vóltanak még egyéb és több firások-is,
 Siratják halálát ÁDÁMnak mások is,
 Székben ülő Böltsék, és Tanátosfok-is,
 A' Tízteleletek, 's nagy Uraságok-is,
 Siratják Szegények, Kóldusok, Gazdagok,
 Oskolák, Deákok, Papok, Szentegy-házok,
 A' Vitélző Rendek, 's külső Tárfuságok,
 Vérek, Atyafiak, fómfedok Barátok.
 Érzik már-is Sokan, hogy ez ÁDÁM POGÁNY.
 Vólt az Haza Egén tündöklő Rogyogvány,
 Az épületeket tartó erős Márvány,
 Kérdezd, nem mutathat illyent sok Tartomány.
 Okos és bölts Tanáts vólt ennek fájában,
 Sváda, és Grátzia ő minden fájában,
 Nektár Ambrosia elmés tréfájában,
 Valamenyit lépett Ró'sa nyílt nyomában.
 Estek a' Nép között ritka végezések,
 Hogy tölle ne lettek volna kérdezések,
 Mint Orákulumtól vóltak olly' függések,
 Midön a' Törvényre estek idézések.
 Azonban a' midön ezek így follynának,
 Rivások, és nem tsak firások vólnának,
 Nem tsak nyögés, hanem jajok hallatnának,
 'S Merő viz-forrássá Biblisek válnának.

Faëton

Faëton Hugai Szemek' könyv' vizeit,
Draga-gyöngy szemekké változott téspeit,
Földre hulló, 's földön hömpölygő öbleit,
Látván, és meg-fánván keferüségait.

Meg-esék mosolygó Apollónak fíve,
'S Parantsol, valaki néki igaz Hivé,
Szünnyék-meg örömnék ezköze, és mive.

Midőn Ió! Peánt zeng Halálnak iverőit,
Mu'sák-is fejekről, zöld Borostyánjokat,
Tegyék le, 's végyenek gyázos Koforukat,
Halált tzimmerző Kúpressus ágokat,
Kéztívén halotti síráshoz magokat.

Különöfön-is a' Pestesi Mu'sának,
Parantsol Márája, hogy Mérténáfsának,
Légyen a' Kerefnyén POGÁNY ÁDÁMjának.
Es írjon Eneist jó Eneáfsának.

O miért nem bizá ezt a' Homérusra?
Vagy Vénusínusi éneklő Hatyukra,
Vagy a' Mántuai tsergő Mintzéusra,
Hanem Egregy mellett lakó Kérilusra.

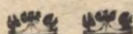
Apelles nem vagyok, 's Képet kell festenem,
Sem metző Lisippus, még is kell mietzenem,
Márványba, vagy rézbe rajzolásít ejtenem,
Menteném, nem lehet magamat mentenem.

Ij Verfet hát Mu'sám, a' POGÁNY ÁDÁMról,
De ne gondolkodjál most az Iliásról,
Akhilles dolgait hirdető Mu'sákról,
Tsalárd Ulyfesről, és vitéz Ajáxról.

Irtanak ezekről Homérus és Máró,
Kiknek Versek feljebb repül mint a' Ráró,
Ikarustól se légy dírséretet váró,
Hanem Dédalusnak közép útján járó.

Mullafs, de ne foká az Egregy mentében,
Igyál de keveset pisztangos vizében,
Kirlétynek, harfogva melly sebességében,
Nagy Klópotivának ordit ellenében.
Ha Riba, és Körös annyi aranyakat
Hoznának, mint Kolkos aranyos gyapjakat,
Jásonnal tölteni ott fázos napokat,
Söt. eftendőket-is, kívánnál fokakat.
De kell Marost, Szamost, Küküllöt 's Oltot-is
Kóftolni, és inni más Parakokat-is,
Szávát, Drávát, Tizát, Dunát 's másokat-is,
Albist, Móldát, Rajnát, Tengeri habot-is.
Ki kell ott állani a' Márs mezejére,
És kezeit vetni Kardjának nyelére,
Királyának a'ki eskütt hűségére,
Akar 'soldot venni ha vitézségére.
Ságumot Togával végre fel-váltani,
Vénust-is a' Mársal meg-párosítani,
A' páros világnak virágit faglaní,
'S azok között élni, és sirbe szállani.
Ezeket vedd. Mu'sám rezkető pennádra,
Ezeket irjad-fel örök Krónikádra,
Ezekből kofzórut fűzz POGÁNY ÁDÁMra,
Ezekkel kísérd-el, erről más világra.
De kérlek most szállj le Parnassus Hegyéről,
Parnassus Hegyének kettős tetejéről,
Hol a' Tudományok bölts Mesterségéről,
Hallottál, 's foltottál ritka lépségéről.
Hanem emelkedjél Gilboa Hegyére,
Izraelnek roppant Táborá helyére,
És figyelmezz Dávid siralmas Versére,
Mellyet Jónatánnak vitt Ditséretére.

ISTEN! Izraelnek ki vagy ékeisége,
Vitézidnek miként gyengült erőisége,
Kopják, és Pai'sok 's nyilak sürüisége,
Mint hulla, 's veze-el minden ditsösége!
Nints a' POGÁNY ÁDÁM, nints LÁSZLO, ELEK-is,
Nints FERENTZ, nintsen e' négy Vér közzül egy-is,
Nyögnek a' fok árvák, 's gyázos özvegyek-is,
Meg emézhethnének minket csak ezek-is.
E' légyen tenéked Egi Vezér Tsillog,
A' melly ha előtted fényeskedik, 's villog,
Hizelkedő Siren bár hunyorit 's pillog,
Stzillába nem ejthet, 's Káribdis meg-nem fog.
A' mint lassu vize Egregy folyásának,
Egyesül vizével Nandor patakának,
Vagyon Hellye TAMÁS Telek Falújának,
Melly az ÁDÁM POGÁNYt esmérí Urának.
Itt volt ÁDÁMunknak Nemes születése,
Mellyel a' Hellynek-is lett Nemesfedése,
Itt lézen Testének el-temettetése,
'S Árk Angyal zavára földből fel-kelése.
Itt van Nemzetének fényes Kápolnája,
Mint Hebronban Ábrám Atyánk' Márpélája,
Itt Attya, itt Annya, itt Familiája
Nyugfzik, mig fel-költi Angyal Trombitája.
De nem innen vette Ősi eredetét,
Mert Klopativáról hozza Nevezetét,
Attyai Törsökös régi tös Nemzetét,
Noha mefzebb vinni kell 's lehet kezdetét.
Mert miként Homérus született földéről,
És születésének kétséges Hellyéről,
'S a' felett Böltseknek ellenkezéséről,
'S Hét Görög városok vezekedéséről,

Nints a' Krónikáknak ma-is egyezése,
'S a' tzivodásoknak le-tsendefedése,
Ennek-is, annak-is mond nyelvcsedése :
Nálam, nem nálad lett ennek zűletése.
Tartván ezt mindenik nagy ditsőségének,
'S azzal tiszteltetett Fő Nemességének,
Ha Annya lehetne e' nagy zűlöttének,
Nevekedvén azzal mértéke hírének.
És miként Pompéjus Temető helyének,
Nem vólt elég hozza Afrika földének,
Sem Ásia Krassus Halotti sírjének,
Sem Tzésárnak, földé világ több részének.
A' ként POGÁNYunknak ha eredetére
Járni akarz, 's jutni első gyökerére,
Ne zorítsd azt Erdély keskeny mezejére,
Annál inkább Kirléty közliklás vizére.
Hadd-el *Klopotiván* Retyezát Hegyeit,
És már Gárizimmá vált Ébál teteit,
Hol egy POGÁNY Nóé kezdte zőleit
Plántálni, és inni annak bor-vizeit.
El-hagyván, Erdélyből mennyj Magyar Orzágra,
Kerefsed, és találz holott új világra,
Tsebéröl Nevezett igaz Pogányságra,
Álló régiséggel fénylő Uraságra.
Egyben kötvén Tsebét a' *Klopotivával*,
Mint föld egybe kötve ég golyóbiszavál,
Jupiter Istennek van arany lántzával,
Világ ne végződnek hogy szakadásával:
A' POGÁNY Vérségnek így arany-lántzai,
Gordius módjára egybe font fálai
Örzik, ne légyenek vég szakadásai,
'S hozzá ne férjenek Párkák gu'salyai.

De

De ha szakadna-is életek fonala,
Hogy holnap ne lenne az, a' ki ma vala,
Meg-haljon ez, 's amaz, mint ÁDÁM meg-hala,
Azzal le-nem-omlik, ez Ház' minden fala.
Mert ámbár vég légyen testi életekben,
'S ma az utolsó tsepp folyon-ki vérekben:
De élnek fo-ha meg-nem haló Nevekben,
Mellyek irattattak Krónika Könyvekben.
El, 's meg-nem hal Neve a' POGÁNY SIGMONDnak,
A' mig ütközetre Trombiták futatnak,
És Márs mezejére hadak állittatnak,
'S Vitézi fejekre Laurusok rakatnak:
Harmadik Sékulum foly idők mentében,
Hogy e' Vitéz Hektor Mavors ezerében
Erős próbákat tett Szültán ellenében,
Vérét fel-áldozván Moháts Mezejében.
Siralmas fátuma volt ez Nemzetünknek,
És örökös motska Magyar Névünknek,
Vére ott follyt-ki e' fentelt Vitézünknek,
Pogánytól ki ontott Kerésztyén Vérünknek.
Híres vezedelmé Kanna Városának,
A' melly feje hajdon volt Apuliának,
Ott vezett egy lábíg Virágja Rómának,
Mint Magyarok, földén Moháts pusztajának.
POGÁNY SIGMONDnak-is ott forgott szablyája,
Mellytől sebesedett fok Török poszája,
De erőt vett végre Muzormán Dűdájá,
'S Vére bársonyával festetett ruhája.
Mint a' Palládium vala a' Trójában,
Vagy Égből küldetett Ántzilé Rómában,
Ákhilles a' Görög Virézek házában,
Hektor a' Priamus Király Táborában:

* * *

Ollyannak A' POGÁNY SIGMONDot gondoljad,
 És e' föbb vitézek rendébe lámláljad,
 Nem félek, eképen ezt hogy ne találjad,
 Olvasni Krónikát csak hogy ne sajnáljad!
 De hová indulék nap elébb el menne,
 Kezdett befédemben hogy sem mint vég lenne,
 Tzedrusról, Psópról Mu'sám fót ha tenne,
 Kell bizonyos határt és rzélt tenni benne.
 Szoljanak Krónikák a' vén Régiségről,
 Hadi és Hazai vífelt jeleségről,
 Pennás börtenségről, kardos vitézségről,
 Test és elmebeli munkás ferénységről.
 Nem bizta ezeket Apolló pennámra,
 Nem bizhatom én-is ezt venni munkámra,
 Kell néznem itt inkább a' POGÁNY ÁDÁMra,
 És ennek Attyára, a' JO'SEF POGÁNYra.
 A' Kegyesség ellen mert nagyot véteném,
 Ki vólt édes Attya ha nem emliteném,
 Nagy nevét hétzerte meg-kissebbiteném,
 Versembe foglalni ha el felejténém.
 Attya ennek JO'SEF, ha kérdezed ki a'?
 Eletében vólt ez igaz Haza-Fia,
 Ha még akarz róla többet is tudnia,
 Esmérte az Ország, 's a' Bétsi Kuria.
 Méltán-is ezt Erdély tartotta Attyának,
 A' ki sokat szolgált Hazája Honnyának,
 Mint Orozlány fiú Szzipió Rómanak,
 Ki rohtó Menyköve vala Áfrikának.
 Egy pár Orozlány-is ennek a' tzimere,
 'S Markában villogó vitézi fegyvere,
 A' mellyről le-folyó vér-patakók ere
 Látzik most-is, 's tölle izzad a' tenyere.

Hire vagyon ma-is a' JO'SEF POGÁNYnak
Zaránd-Vármegyei Vítze Fő-Ispánynak ,
Fenn is marad hire , valamig Zarándnak
Egy köve valahol meg-áll maradványnak.
Nintsen fáj, nintsen nyelv, nints elég író kéz,
Légyen a' pennája bár Kórintusi réz,
Tentája pediglen Hiblai édes méz ,
Hogy le-írja, JO'SEF POGÁNYra a' mi néz.
Kiről többet irok vála, de meg-áll
Pennám a' kezemben, 's a' parton ki-fáll,
Mivelhogy addig-is, írása hibáll,
A' mellyet a' fiv-is fajlalta fajnáll.
De már a' fiető idő-is hanyotlik ,
A' refkető kéz-is akadoz és botlik ,
Munka-is pennámra tsoportoson omlik ,
A' mellyről állani fűkséges és illik.
Mert midőn JO'SEFünk a' páros időre ,
Serdült, hogy keljen a' Mátkás jegy-gyűrűre ,
Keresett és talált bódog Menyegzőre ,
Mint ADÁM , ugy ő-is ÉVA segítőre.
RIBITZEI LÁSZLO vólt ennek az Attya,
A'kiről minden fáj, és nyelv meg-valhatja ,
Hogy vólt az ISTENnek egy igaz áldatja ,
Kin mind három égne: nyugodott harmatja.
Szerentsétlen vólt az maga idejében ,
Ki ennek nem jutott esméretségében ,
ISTEN, 's embereknek a' ki vólt kedvében .
Vólt Királyának-is Kegyelemességében.
Erre a' Termézet fok szépséget fűzött ,
Mellyet a' Kegyelem rajta meg-kettőzött ,
De a' szerentse-is ahöz fokot tűzött ,
Mint Jób, a' mellyekkel másokat előzött.

Apelles kellene ennek festésére,
A'vagy a' Timántus le képelésére,
Mert pennám nem elég ki-vervezésére,
E' Tíztes Hérosnak meg-tíztelésére.
Ennek ágyékának volt ÉVA gyümöltse,
A' finum aranyból a' kinek erköltse
Tíztabb, kit nem motskolt világnak fümöltse,
A' Bölts Afzfonyoknak ki válaftott böltse.
Itt egy pár fülöttjét látnád Látónának,
Apollónak volt ez Anyja, 's Diánnának,
KÁROLYI JULIA mint ÁDÁM, 's ÉVÁnak,
RIBITZEI LÁSZLOt esmérven Urának.
ÁDÁMnak MÁRIA kele a' kezére,
A' JO'SEF POGÁNYnak ki vala Testvére,
De ÉVA JO'SEFnek méne Hymenére,
Igy lett egyé POGÁNY, 's a' RIBITZÉk vére.
Júnó az ÁDÁMot 's MÁRIÁt szerette,
Szeretet lántzával hogy egybe kötette,
Lutzina böltsőjét de ugy készítette,
Hogy ÁDÁM Ádámját benne nem érhette.
Mert Házaságának első 'sengéjében,
Merüle MÁRIA a' Mára vizében,
A'ki Ádámjának vala fülésében,
Szerentséfebb mint volt ÁDÁMi Férjében.
El most is ÁDÁMja POGÁNY MÁRIÁnak,
Ki szentelt vitéze kardos Bellónának,
Vagyon nagy Kegyelme hozzá Királyának,
Tartván Dekrétális Kolonellusának.
Él az ÁDÁM mellett az HORVÁT MÁRIA,
Illatozván mintegy zöldellő Káfia,
Örvend, kebelében hogy három szép Fia
Jádzik, nagy öröm-is illyeket látnia.

RIBITZEI Károly első ezek között,
Szépségével a' ki Adónist meg-győzött,
Elmés Merkuriust elmével előzött,
Égből, nem a' földből illy Ganimédes jött.
DÁNIEL és **ANDRÁS**: egy pár szép virágfál,
Melly Kloris kertében még nyíló félben áll.
Szerentsés Nimfa az, ki illyekre talál,
Ezek' illatjában élet van, nem halál.
ÁDÁM életében hogy véget verének,
'S élete fonalat hogy ketté metzének
Közförült ollói a' Párkák kezének,
POGÁNY MÁRIÁukat gyászba bé-ejtének.
Ró'sát várt a' remény, 's tövifset nevele,
Az hajnalt nyitó fény éjtfakára kele,
Örömmek 'sengéjét halál hideg fele
El-rontá, 's borítá bánatoknak tele.
De mint felleg után ismét nap-fény támad,
És miként az égről, vak éjj ha le-fakad,
Pirosló hajnalnak ró'sája ki-hasad,
Szomorú gyászból-is sokszor öröm fokad.
POGÁNY MÁRIÁból let volt minap Mára,
Borúlván **ÁDÁM**ja gyász Koporsójára,
Márából változott ismét Máriára,
Kereftéségből mellyet vett vala magára.
Kérde: mi érzette e' kedves változást,
Üröm helyt örömmel való illatozást,
Téli fagyok között Ró'sa nyilarkozást,
Éjj után mosollygó hajnali hasadást.
Özvegységnek mihellyt jutott kenyerére,
'S árva Gerlitzének egyes életére
MÁRIA, gerjedett sok ziv szerelmére,
És jutni kívántak bódog Hymenére.

A' fzerentse vakot vetett itt másoknak,
Szolgált, 's jobbra fordúlt a' BALOG 'SIGMONDnak,
Tetfzik ennek amaz, és ez-is a nannak,
Nem-is késnek hamar egyben párosodnak.

Páros életeknek illatos virága,
Hesperus kertjének amaz arany Ága,
Lön a' BALOG ÁGNES, a' kinek világa
Régen el-alúvék, 's még délre sem hága.

Talán Tzidippének volt annyi kéréje,
Gyors Atalántának vagy több fzeretője,
Mint ÁGNESnek, de a'ki volt el-kezdője,
Szerentséjének lett el-is végezője.

A' TÜRÍ LÁSZLO-é volt ez arany alma,
ISTENTől kért és nyert érdeme jutalma,
Angyali élteknek nem-is volt únalma,
Ennek attól, annak ettől aggodalma.

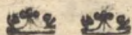
Hirmas lilionnal nyílt e' virágos kert,
Mellynél szebbet még a' Klóris kertje sem nyert,
Bóldog ilyenekre valaki tehet fzer,
Nem kár lépést tenni a' kikért fok ezért.

Bóldog vala TÜRÍ LÁSZLO az AGNESSel,
Bóldog az három szép drága gyöngy fzemekkel,
JOB-bal, és LÁSZLO-val, 's az ÁGNES kedvessel,
BARTSAI 'SIGMOND-is bóldog e' jeggyessel.

Nints a' BALOG ÁGNES nints TÜRÍ LÁSZLO-is,
Nintsen ó jaj nintsen itt a' kegyes JOB is!
Az ÁGNES TÜRÍ-is Özvegy és gyázos-is,
Kefereg érettek LÁSZLO Mifodik-is.

Örül pedig fok fiv méltán a' LÁSZLO-nak,
A' kiben öröme lehet minden jónak,
Király Kegyelme-is ítélé méltónak,
A' Tanátsos Székben Itélő Birónak.

Nem

Térj vissza már Mu'sám ÁDÁMnak Attyára,
A' POGÁNY Nemzetnek ékes Ozlopára,
És eget emelő vállas Atláfsára,
Familiájára, de kivált Házára.

Törsökös Nemzetét a' POGÁNY JO'SEFnek,
És ÁDÁMnak, a' ki fő tzelja Versemnek,
Házi Káptalanja ez Uri Nemzetnek,
Befélje 's hirdesse Kronikáját ennek.

Melly vagyon-is irva, értz 's Márvány Táblákra,
Két 's több Sékulumra nyuló Krónikákra,
De mivel nem bízták ezt az én pennámra,
Kell most figyelmeznem a' POGÁNY ÁDÁMra.

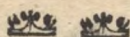
Négy Attyafiak közt ki első fűlötte
Vala a' JO'SEFnek, lévén ő mellette,
LÁSZLO, ELEK, FERENTZ, kiket ő előtte
Már régen a' Halál koporsóba tette.

LÁSZLOT a' fűz Nimfák fenei síratják,
ELBKért könyveket, kérded, kik hullatják,
ÁDÁM FERENTZ és a' JOSEPHA mutatják,
FERENTZET MÁRIA sírási jajgatják.

POGÁNY ÁDÁMOT sem bizzák Préfikákra,
Kik fizetést szoktak venni a' sírásra,
Nagyobb szükség van itt a' vigasztalásra,
Mint sem a' sírásra való indításra.

De szükség meg-rudni okát síralmunknak,
Országos, és nem csak házi bánatunknak,
Hármas, nem pediglen csak egyes jajunknak,
Halálából vettünk mellyet ÁDÁMunknak.

A' ki nekünk akart volna ha kedvezni,
Szemeinknek hogy ne kellene könyvezni,
Lett volna világra jobb nem-is fűletni,
Mint illy' mondhatatlan bánatot ferezni.

Ha pedig Hazája Honyának hafnára
Születvén, vigyázott volna óltalmára,
Nem kell vala menni Halál prédájára,
Templom, Király és a' Hazának kárára.
Haláltól kit ha meg-lehetne váltani,
Kéz volna akárki magát meg-fosztani,
Saját eßtendeit véle meg-oftani,
Le-vévén magáról, 's övéhez tóldani.
A' ki születése nyert Jelességével,
'S Fényes eleitől vett Nemességével,
Kronikák szárnyain repdeső hírével,
Meg-nem elégedett sem ditsőségével.
Nem tartván azt elég érdemes Virtusnak,
Fejét ékesítő Zöldellő Laurusnak,
A' mellyért rsorbásult kardja Pompéjusnak,
Hektornak, Ajáxnak, avagy Kurtziusnak.
Mihellyen ki-kele Oskolák porából,
'S Törvényes Solonnak bölts Oskolájából,
A' Thémis Tógáját le-veté nyakából,
Kardot közörülvén az író pennából.
'S leg első 'Söldot-is vett Kapitányságra,
A' mellyel nem ült-bé Kvártélyos Szállásra,
Hanem indúlt nyomban idegen Országra,
Tüzeket okádó, 's vért ontó Tsatákra.
Lévén a' Károlyi Ferentz ezerében,
Sok füstöt nyelt Prussus 's Bavarus tüzében,
Királyának hogy meg-álljon hűségében,
El-nem mulat semmit köteletségében.
Ez hadakozásnak nem foká felei
Le-tsendesfedének, 's lének jó végei,
Vigadnak békeféség Tógás követei,
Viselevén zöld olaj ágakat fejei.

Meg-

Meg-tér ÁDÁMunk-is pálmás Laürusokkal,
Vitézi fejeken fénylő Kororukkal,
Triumfust jelentő ló Péanokkal,
Vértől, nem rosdától motskosult kardokkal.
Erkezhén ohajtott kedves Hazájába,
Mégyen a' Márs Isten kentelt Templomába,
És le-ölvén kardját fegyveres házába
Bé-vízi, 's függetti annak oldalába.
E'ként bútsút vézén kardos Bellónától,
Az hadakozásnak Isten-Azféonyától,
Eddig ki másokat győzött, most nyilától
Lövetik, 's gyözetik ferelem ívjától.
Mert bár Vulkánussal Vénus párosodott,
De Márs Istennel is néha társalkodott,
Vulkánustól miként hálóba akadott
A' Márs, a'ként fíve Vénushoz ragadott.
Léven ÁDÁMunk-is vitéze a' Mársnak,
Mint lehesen párja, keresi egy Párnak,
Ohajtják ötlet-is, foka 's várva várnak,
Reménlvén, hogy majd várt vendégre találják.
Ki ezt, ki meg amaszt ditséri 's javálja,
Szépnek-is, jónak-is, gazdagnak-is valja,
De a' mi hiba van benne el-titkolja,
Nem tudván hogy femes Árgust meg-nem tsalja.
Tetzik ez, tetzik az, van ennek hibája,
Erre inkább gerjed ferezetet fíkrája,
Meg-áll, 's el sem fordul ferezentse kotzkája,
Hogy KRISTINA légyen el-jegyzett Márkája.
Illik-is Nevéhez KERESZTYÉN POGÁNYnak,
Hogy fővetségéből a' Párosodásnak,
Párja légyen ennek a' Párnak, 's nem másnak,
KRISTUSról nevezett áldott KRISTINÁknak.

KRISTINA e' Nevet a' fzent viz mosásból
Vette, de Attyától való házmozásból,
Eredetét hozza NADUDVARI Házból,
Abban pedig MAROS NÉMETHI ANDRÁSBól.
ÉVA vólt a' Neve KRISTINÁnk Anyának,
HORVÁT Atya, a' kit esmér Léányának,
KRISTINÁval együtt ELEKET Fiának,
Esméri ANDRÁS-is 's ÉVA Magzatjának.
A' NADUDVARI Vér terjed fok házokra,
Ejjeli tizta ég, mennyi Tsillagokra,
De a' Név most tsak ez két Atyafiakra
Néz, ha ELEK nem nyíl ujjabb virágokra,
Enyézete lez' ha NADUDVARI Névnek,
De folly mindenfelé patakja a' Vérnek,
Mint a' böv forrással ki-buzgó viz-érnek,
Mellyben véget idök végei nem érnek.
Ne érjen ő soha véget KRISTINÁban,
És a' KRISTINÁnak POGÁNY SIGMONDJában,
És ama negyedik 's leg-zebb Grátziában,
FERENTZről nevezett POGANY FRANTZISKÁban.
Reménljük, meg-fem tsal minket a' reménység,
Ha vagyón az égben lakozó ISTENSég,
A' kitől jutalmat vár, 's nyer a' kegyefség,
Igérte 's meg-adja, nintsen abban kétség,
Nem vólt ADÁMnak-is kétség ez fivében,
Nem hibált, valamit fel-tett reményében,
Mint a' fel-keő Nap, nő 's vidul fényében,
Mig Zénitjét éri emelkedésében.
A'ként ADÁMunknak vidám ferentséje,
Ha elébb tsak lassu vólt-is feletskéje,
Mint a' most fokadó patak eretskéje,
Nött és nagyobb nagyobb ragadott melléje,

Tiz

Tíz eztendeig vólt Zarándnak Ispánya,
 'S hogy tovább-is nem lett, a' Vármegye bánja,
 De Palmás virtussá, mivel azt kívánja,
 Nagyobb fzerentséjét, hogy nyerte nem fánya.
 Fő tífzetség a', ma a' Provintziában,
 Vifelt mellyet ÁDÁM több Titulufsában,
 Erdélynek Déváról vett Districtusában,
 Komissáriusi nagy hivatalában.
 A' Leveles erdő huzon-hatfzor Zöldült,
 Havának gyapjával annyifor-is öfzült,
 E' Tífzetség póltzán miolta ÁDÁM ült,
 De ezekhez még több, 's több tífzetség-is gyült.
 Mert mint igaz hive vala Királyának,
 Igaz Fia, 's igaz Attya Hazájának:
 Ugy használni kívánt az ISTEN Házának,
 Léven Kurátora Hunyad Tractusának.
 A' jó Talentumos folgának módjára,
 Vigyázott URának parantsolatjára,
 Hogy a' mi bizatott vólt sáfárságára,
 URának nyertefen fordúlna hasznára.
 Mind ezek Kegyesség' ígért jutalmai,
 És a' Virtusoknak fényes Laurusai,
 Nem repülnek oda Dédalus fárnyai,
 Sem az Ikarusnak viafzfas tollai.
 Légyenek örökké Mu'sák énekei,
 A' POGÁNY ÁDÁMnak e', 's több érdemei,
 Szóljanak azokról világnak nyelvei,
 Kelettől nyugotig menjenek hirei.
 Le-vetkezvén itt a' tífzetség Tógáját,
 Tsókolja Királya Lábának 'Soljáját,
 Ki e' tífzetségre emelte Szolgáját,
 Mellyért adjon ISTEN élet Koronáját.

Király

Király hiveinek minden fő Rendei,
Tanátsos Székeknek Nagyjai 's Fejei,
Izraelnek Lovagjai 's fekeri,
Kedveljen a' Király Földi és Mennyei.
Országunk, Vármegyénk Díze 's ekefsége,
Nemzetünk öröme, és gyönyörüsége,
Szép Atyafiságnak ferelmes Vérsége,
Légyetek ISTENnek drága öröksége.
Áld az ÁDÁM POGÁNY, és vég bútsut vézen,
Nevetek örökké nálla áldott lézen,
Mint Drága és féltő kintseket egészzen,
Szive ládájába titeket bé-tézen.
Ott a' NÁDUDVARI KRISTINA édesen
Nyugozik, noha most aggódik terhese,
Ott SIGMOND, 's FRANTZISKA POGÁNY szép tsemlésen
Mulatnak, fizekben nyögven keservesen.
Mit mondjunk tinéktek Gilboa Hegyei,
Vagy inkább Erdélyi hegyeknek bértzei?
Hogy így történek-el vitézek Ivei,
Rátok ne fáljanak harmatnak tsepjei?
Nem! nem! hanem inkább siratjuk magunkat,
Atya nélkül való keserves sorsunkat,
Hogy már soha le-nem-vethetjük gyászunkat,
Hanem minden napon ujitjuk jajunkat.
Koporsók vettének környül minden felöl,
Mind a' jobb, mind a' bal, és mind a' két kézről,
Hátul éget a' tűz, ordit a' viz elől,
Meg-eméztnek ezek minket kívül belöl.
Ideje vagyon itt 's oka a' sirátnak,
Sirjon egész háza az ÁDÁM POGÁNYnak
Mondván e' Siralmas énekét Dávidnak:
Vallyon már biborral minket kik ruháznak?

Sirj

Sirj POGÁNY, sirj minden Uri Familia,
Sirj Atyafi, 's az-is, ki nem Atyafia,
De vallyon ADÁMon hogy nem sirna ki az?
Száraz tajték köből annak kell állnia.
Sirj Országunk Népe, sirj egész Vármegye,
Sirj Templom, Sirj Oltár 's füz Hélikon hegye,
Közönséges romlás ezt minden ugy végye,
'S mi fogja követni fivébe bé-tége.
Sirnék én-is de már könyvem el-fárada,
Szájamban nyelvem-is inyemhez ragada,
Szivem-is a' bánat miatt el-olvada,
És a' fok írásban eröm el-fakada.

V E G E.

1822

Einige Worte über die
Kunst der Buchdruckerei
von J. J. Schöner
1822

V E R E I N